

Karl Kurt Klein

(1897-1971)

- S-a născut la 6 mai 1897, la Ferihaza (Năsăud).
- A absolvit Liceul Brukenthal din Sibiu, luându-și bacalaureatul în 1915.
- A urmat cursurile Universității din Debrecen, Marburg a.m. Lahn și Cluj, obținând licența în filologie modernă în anul 1920, la Universitatea din Cluj.
- Licențiat în teologie, în 1923, la *Consiliul regnicolar protestant* din Sibiu.
- În 1921, a devenit doctor în filosofie la Universitatea din Cluj.
- La 1 noiembrie 1923 a fost numit asistent la Catedra de germană a Universității din Iași, a devenit docent în 1926 și conferențiar suplinitor în 1932.
- În perioada 1928-1929, a fost însărcinat cu suplinirea catedrei de Ausland Kunde de la Facultatea de Filosofie din Marburg conducând, simultan, și Institut für Grenz und Auslanddeutschtum de la aceeași universitate.
- Este autorul a numeroase lucrări de germanistică și nu numai:
 - *Beiträge zur Geschichte des Protestantismus in der Moldau*, București, 1924;
 - *Adolf Meschendorfers Drama...*, Hermannstadt, 1924;
 - *Die deutsche Dichtung Siebenbürgens im Ausgange des 19. u. 20. Jhd.*, Verlag Gustav Fischer, Jena, 1925
 - *Beziehungen Martin Opitzens zum Rumanentum*, 1927;
 - *Rumänisch-Deutsche Literatur Beziehungen*, Heidelberg, 1929;
 - *Splitter zur Geschichte der Herkunftsforschung...*, Iași, 1931;

- *Limba germană pentru clasa a V-a secundară și Limba germană pentru clasa a VI-a secundară* (în colaborare cu profesorul Traian Bratu), Cartea Românească, București 1935.
- **La 16 mai 1932 a fost numit, de către Comisia bibliotecii, în funcția de director al Bibliotecii Universitare din Iași.**
- La 10 iunie 1932, noul director a preluat conducerea bibliotecii, într-unul din momentele ei dificile: datoriile bibliotecii se ridicau la 339834 lei și aproximativ 80000 cărți erau amenințate cu distrugerea din cauza depozitării necorespunzătoare, a mușgaiului și rozătoarelor, la care se adaugă, în 1932, și un incendiu, care a produs însemnate pagube.
- Directorul Klein a reorganizat și a structurat activitatea bibliotecii, cu mari eforturi și sacrificii din partea lui, dar și a colaboratorilor, care i-au înțeles și apreciat intențiile.
- La 29 septembrie 1932, directorul solicită Ministerului Învățământului suma de 120000 lei, în vederea reorganizării bibliotecii, începând prin a evalua personalul ce deservea biblioteca la acea vreme. El vedea bibliotecarul modern ca o persoană care trebuie să aibă o pregătire științifică solidă, comparabilă cu a unui profesor universitar, să posede aptitudini de organizator și chiar cunoștințe comerciale, să fie sociabil, cu un caracter integru și să facă dovada unei corectitudini absolute (*"Numai bibliotecarul din convingere, funcționar de carieră, va putea face față unor cerințe atât de multiple și de mari"*).
- În toamna anului 1932, Klein face o călătorie în Germania, deplasare finanțată din fonduri proprii, unde vizitează Biblioteca de Stat din Bayern și pe cea din Berlin, precum și Biblioteca Universității și Biblioteca Institutului pentru Economie Mondială din Kiel. Aceste vizite au scopul declarat de a-l ajuta să ia deciziile corecte în reorganizarea pe baze moderne a bibliotecii ieșene.
- Urmare a experienței dobândite în vizita de studiu, Karl Kurt Klein a separat îndatoririle profesiei de bibliotecar de cele administrative și tehnice, renunțând definitiv la sistemul de „Saalbibliothek” (folosirea sălii de lectură și ca depozit perturba buna funcționare a instituției care nu dispunea nici de birouri pentru salariați și nici de ateliere de legătorie).

- Eficiența sa în coordonarea activității bibliotecarilor, preocuparea pentru pregătirea lor profesională corespunzătoare s-a concretizat în organizarea lunară a unor ședințe de lucru care s-au dovedit a fi adevărate cursuri de perfecționare. În cadrul acestor ședințe, se susțineau referate în vederea studiului aprofundat și acumulării de cunoștințe în rândul personalului. Misiunea sa de a motiva și implica personalul se dovedește a fi un succes cu atât mai mult cu cât era într-un context financiar defavorabil: bibliotecarii de la Iași primeau doar o treime din salariile colegilor de la bibliotecile similare din Cluj, București sau Cernăuți.
- Prin intrarea în vigoare a Legii Învățământului din 1932, universitățile erau considerate instituții științifice și culturale pentru profesorii și studenții acestora, dar și de utilitate generală, la dispoziția beneficiarilor interesați. Noul *Regulament de funcționare a Bibliotecii Universității* este în acord cu misiunea Universității definită de lege, modificările cele mai mari fiind legate de personal (Cap. III, art. 21 precizează implicarea directă a bibliotecarului în răspunderea materială pentru lipsa cărților sau revistelor „provenită în timpul serviciului din cauza neglijenței sau culpei sale”).
- După patru ani, în 1936, biblioteca intră în faza a doua de reorganizare, în care serviciile au fost structurate după principii bibliotecare: *Accesiune* (completarea și evidența colecțiilor), *Catalogare*, *Periodice*, *Serviciul Împrumut* și *Serviciul Administrativ* (care se ocupa de corespondență, contabilitate, supravegherea atelierelor și diverse lucrări administrative).
- Reușita metodei aplicate de Klein în conducerea bibliotecii s-a concretizat într-o serie de rezultate:
 - Organizarea serviciilor de bibliotecă după modelul bibliotecilor occidentale respecta „circuitul cărților” și permitea o mai bună funcționare. De exemplu, în cadrul Serviciului Împrumut s-au luat o serie de măsuri valabile și astăzi, cu privire la buletinele de împrumut, garanții, permisele de intrare, penalități. *Accesiunea* și *Catalogarea*, desfășurând activități succesive, aveau aceeași conducere, fiind considerat un serviciu de bază al bibliotecii, ca și *Periodicele*, unde aceste documente tipărite erau primite, inventariate și prelucrate.

- În 1933, numărul cititorilor a crescut cu 10000 față de anii precedenți, iar fondul de carte era, în 1932, de aproximativ 300000 de volume. În 1935, Klein estimează că biblioteca deține un fond de periodice de 5252 titluri /21.197 volume de ziare și reviste, dar numărul lor era, probabil, mai mare, deoarece depozitarea „în pivniță” făcea dificilă evaluarea exactă.
- Activitatea de inventariere a publicațiilor a fost făcută după *unitățile bibliografice*, ținându-se cont și de proveniența publicațiilor: *depozit legal, donații, schimb și achiziții*.
- Tot sub directoratul lui Klein a fost alcătuit un *catalog provizoriu* conținând aproximativ 150000 de fișe. În paralel, personalul bibliotecii a întocmit și un *catalog alfabetic de autori*.
- La sfârșitul anului 1937, Biblioteca Universității deținea următoarele cataloage:

*pe fișe – un catalog administrativ de evidență pentru cărți și catalog administrativ de evidență pentru reviste;

*un catalog alfabetic pe autori, pe fișe scrise de mână - pentru cărți (catalog provizoriu) și

*un catalog alfabetic și un catalog zecimal, pe fișe, scrise la mașină, pentru cărți;

*două cataloage alfabetice pentru reviste, unul scris de mână pentru uz intern, celălalt scris la mașină - pentru public.

- Directorul Klein a fost preocupat și de realizarea unei *biblioteci uzuale*, în care cărțile să poată fi consultate la raft, cititorii având acces direct la publicații, favorizând astfel o mai bună legătură între aceștia și bibliotecă.

- În 1937, cu sprijinul directorului Klein, bibliotecarii ieșeni colaborau cu numeroase biblioteci din străinătate (Strasbourg, Breslau, Tübingen, Göttingen, Bibliotecile de Stat din Berlin și München, dar și Buenos Aires, New York, Paris, Glasgow, Oxford).

- Chiar dacă legea din 11 noiembrie 1937 interzice salariaților Universității ocuparea simultană a două posturi și astfel K. K. Klein este nevoit să demisioneze din funcția de director, amprenta sa asupra Bibliotecii învinge timpul.

Dimensiunea schimbărilor realizate de către directorul și profesorul (a fost unul dintre cei mai apreciați germaniști) Klein apare cu atât mai evidentă dacă se are în vedere faptul că multe dintre elementele de organizare și structură introduse în perioada celor cinci ani și jumătate, cât s-a aflat la conducerea bibliotecii ieșene, s-au păstrat în funcționarea Bibliotecii Centrale Universitare de astăzi.

Spirit deschis și receptiv la nou, orientat spre eficiență și modernitate, adept al schimbării care păstrează și recunoaște valoarea unui trecut ce trebuie însă integrat în dinamismul prezentului, *Karl Kurt Klein poate fi considerat un european care, în prima jumătate a secolului XX, a adus biblioteca mai aproape de statutul de astăzi, de integrarea într-o Europă a documentării și comunicării.*